

жен плач се носел ту в една, ту в друга къща, но царят бил глух за всичко извън сърцето и собствените си мисли, обзели го лудост цялата му същност.

Една сутрин царят извикал при себе си своя главен везир и му заповядал:

- Донеси ми списъка който си направил с имената на девойките в царството искам да го проверя! Изслушах повече от сто и петдесет девойки, вече се отекчих от глупавите им изрази и тъпите им приказки. Имам намерение да ги посочвам безразборно по списъка. А също така провери дали някоя не е пропусната; в такъв случай ще нареда да отсекам и вашите глави.

Везирът се залюлял от изненада. Едва не припаднал пред царя и да издаде терзанието си, което го измъчвало денонощно, едвам успял и прошепнал:

- Да Ваше величество! Ще изпълня всичко което наредихте! Нито едно момиче не е пропуснато от списъка!

Прибрал се везирът в къщи и още от вратата избухнал в горчив плач.

В това време дъщеря му Шехерезада се разхождала в градината; като чула плача му дотичала и го попитала:

- Защо плачеш, скъпи татко? Нима мъж, везир като тебе е способен на такъв плач?! Дане би да си се разболял, ако е така не се притеснявай, твоята дъщерия Шехерезада ще те излекува само за минути! Само ми кажи моля ти се какво точно те боли?!

- Не не, не съм болен дъще... - посъвзел се той и избърсал очите си от солените сълзи. Просто си спомних за майка ти и за нашата добра царица и ми стана много тъжно...

- О татенце! Ей сега ще развеселя натъженото ти сърце - казала веселата девойка и затанцувала.

Тя сложила разперени пръсти на очите си и така изкустно завъртяла глава пеейки и танцувайки, че баща ѝ наистина се усмихнал. Тънките ѝ одежди плавно се въртели според нейните движения, нозете ѝ едва докосвали пода на огромната зала, където баща ѝ посрещал гостите, когато те го посещавали със своите болки и неволи, които той едвам успявал да разрешава, според милостта на обезумелия цар.

Черните ѝ дълги коси се разплели и плъзнали по гърба и тън-